

Сборник съдебна практика

СТАНОВИЩЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н Р. MENGOZZI
представено на 21 ноември 2012 година¹

Дело C-334/12 RX-II

**Oscar Orlando Arango Jaramillo и др.
срещу**

Европейска инвестиционна банка (ЕИБ)

„Преразглеждане на Решение по дело T-234/11 P — Допустимост на жалба за отмяна —
Разумен срок — Тълкуване — Задължение за съдията да взема предвид конкретните
обстоятелства по случая — Преклузивен срок — Ефективна съдебна защита — Член 47 от
Хартата на основните права — Накърняване на единството или на съгласуваността на правото
на Съюза“

I – Въведение

1. С решението си от 12 юли 2012 г.² Съдът реши, че трябва да се преразгледа Решение на Общия съд на Европейския съюз (състав по жалбите) от 19 юни 2012 г. по дело Arango Jaramillo и др./ЕИБ³. Това е вторият път, в който Съдът решава, по предложение на своя първи генерален адвокат, да даде ход на производство по преразглеждане⁴.
2. В решението си от 12 юли 2012 г. Съдът откри два конкретни въпроса, които следва да бъдат обсъдени.
3. От една страна, следва да се провери дали Общият съд в качеството си на разгледала жалбата юрисдикция е дал правилно тълкуване на понятието „разумен срок“ в контекста на подадена от служителите на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) жалба срещу увреждащ ги акт, издаден от последната, като срок, чието пропускане води до просрочие и поради това до недопустимост на жалбата, без съдът на Съюза да трябва да взема предвид конкретните обстоятелства по случая.
4. От друга страна, следва да са обсъди дали възприетото от Общия съд тълкуване на понятието „разумен срок“ не е в състояние да накърни правото на ефективна съдебна защита, прогласено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

¹ — Език на оригиналния текст: френски.

² — Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ (C-334/12 RX, наричано по-нататък „решението от 12 юли 2012 г.“).

³ — T-234/11 P, наричано по-нататък „решението от 19 юни 2012 г.“.

⁴ — В първия случай беше произнесено Решение от 17 декември 2009 г., Преразглеждане M/EMEA (C-197/09 RX-II, Сборник, стр. I-12033).

5. В хипотезата, в която направените от Общия съд констатации са опорочени от грешка при прилагането на правото, решението от 12 юли 2012 г. се постановява, за да се провери дали и ако случаят е такъв, до каква степен решението от 19 юни 2012 г. засяга единството или съгласуваността на правото на Съюза по смисъла на член 256, параграф 2, ДФЕС и на член 62 от Статута на Съда на Европейския съюз.

6. Преди да се пристъпи към обсъждането на тези въпроси, важно е накратко да се припомни, че решението за преразглеждане на решението от 19 юни 2012 г. е взето в контекст, в който първоначално на първа инстанция, от Съда на публичната служба на Европейския съюз⁵ (наричан по-нататък „СПС“), и впоследствие потвърдено в производство по обжалване с посоченото съдебно решение, е отхвърлена жалбата за отмяна, подадена от група служители на ЕИБ срещу техните фишове за заплати, поради просрочие, като се има предвид, че жалбата е подадена в тримесечен срок, удължен поради отдалеченост еднократно със срок от десет дни и няколко секунди.

7. В отсъствието на каквато и да било разпоредба, определяща сроковете за обжалване, които се прилагат при споровете между ЕИБ и нейните служители, в началото на своите съображения Общият съд, както и преди него СПС в отнесеното пред първия определение, припомня съдебната практика, подчиняваща подаването на такава жалба на съблюдаването на разумен срок, който трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата във всеки отделен случай⁶.

8. Като преценява обаче в точка 26 от своето решение от 19 юни 2012 г., че предвиденият в член 91, параграф 3 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът за длъжностните лица“) тримесечен срок предлага „подходящ критерий за сравнение“ във връзка с подадените жалби за отмяна от служителите на ЕИБ срещу актовете на последната, в точка 27 от същото съдебно решение Общият съд, основавайки се на свои предходни съдебни актове⁷, приема, че съблюдаването на такъв срок по принцип трябва да се приеме за разумно.

9. И отново в точка 27 от своето решение от 19 юни 2012 г., припомнена в решението от 12 юли 2012 г. от тези съдебни актове Общият съд прави извода „а contrario [...], че жалба, подадена от служител на ЕИБ след изтичането на тримесечен срок, удължен еднократно със срок от десет дни поради отдалеченост, по принцип трябва да се счита за подадена в неразумен срок“ [...]. След като това тълкуване а contrario, продължава Общият съд, е допустимо, „тъй като само стриктно прилагане на процесуалните правила, определящи преклузивен срок, позволява да се отговори на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се предотврати всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването“.

10. Вследствие на това Общият съд отхвърля едно по едно всички оплаквания, изложени от жалбоподателите.

11. Така, в точка 30 от своето решение от 19 юни 2012 г. Общият съд определя като неоснователен упрека на жалбоподателите, според който СПС е заменил гъвкавото по своето естество и насочено към конкретно претегляне на засегнатите интереси спазване на разумния срок със стриктния и общ характер на спазването на фиксиран тримесечен срок, с мотива че СПС се е ограничил до прилагането на „правна норма [...], която произтича ясно и точно от един прочит а contrario на съдебната практика [цитирана в точка 27 от съдебното решение]“.

5 — Определение от 4 февруари 2011 г. по дело Arango Jaramillo и др./ЕИБ (F-34/10).

6 — Вж. точки 22 и 25 от решението, както и цитираната съдебна практика.

7 — Общият съд посочва в това отношение своето Решение от 23 февруари 2001 г. по дело De Nicolo/ЕИБ (T-7/98, T-208/98 и T-109/99, Recueil FP стр. I-A-49 и II-185, точка 107); Определение на председателя на Общия съд от 6 декември 2002 г. по дело D/ЕИБ (T-275/02 R, Recueil FP, стр. I-A-259 и II-1295, точка 33), както и по аналогия Определение на Общия съд от 30 март 2000 г. по дело Méndez Pinedo/ЕЦБ (T-33/99, Recueil FP, стр. I-A-63 и II-273, точки 33 и 34).

Тази норма, според Общия съд, прилага по специфичен начин спазването на разумния срок към споровете между ЕИБ и нейни служители, спорове, които имат широко сходство със споровете, по които са страни длъжностните лица и служителите на Европейските общности, и „[о]свен това [тя] се основава на общата презумпция, че тримесечният срок по принцип е достатъчен, за да могат служителите на ЕИБ да преценят законосъобразността на увреждащите ги нейни актове и съответно да подготвят жалбите си“, без същата да „[...]задължава [...] съда на Съюза, който има за задача да я прилага, да взема предвид обстоятелствата във всеки отделен случай и по-специално да извършва конкретна преценка на засегнатите интереси“.

12. Общият съд развива същите съображения в точки 34 и 35 от решението от 19 юни 2012 г., което се преразглежда, за да отхвърли отчитането в конкретния случай на някои обстоятелства, на които се позовават жалбоподателите, с мотива че прилагането на изложената в точка 27 от неговото решение правна норма се основава „на прилагането на обща презумпция“, която „не задължава съда на Съюза да взема предвид конкретните обстоятелства по случая“.

13. Както се изтъква също така в точка 11 от решението от 12 юли 2012 г., Общият съд припомня освен това — в точка 39 от решението от 19 юни 2012 г., — че „стриктното прилагане на процесуалните правила, определящи преклузивен срок“, отговаря по-специално на изискването за правна сигурност, за да отхвърли оплакването на жалбоподателите, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност и на правото на ефективна съдебна защита, след като последните са били напълно запознати със съществуването на нормата (която произтича ясно и точно от един прочит а contrario на съдебната практика) и с нейните последици за допустимостта на тяхната жалба.

14. В рамките на производството по преразглеждане заинтересованите страни, посочени в член 23 от Статута на Съда, имат възможност да представят писмени становища по въпросите, посочени в решението от 12 юли 2012 г. Писмени становища са представени от жалбоподателите в производството по обжалване пред Общия съд от ЕИБ, от португалското правителство и от Европейската комисия.

15. След влизането в сила на новия процедурен правилник на Съда на 1 ноември 2012 г.⁸ делото беше възложено на състава по преразглеждането, определен по реда на член 191 от посочения процедурен правилник.

II – Относно грешките при прилагане на правото, с които е опорочено решението от 19 юни 2012 г.

A– По тълкуването на понятието разумен срок, откъснато от каквото и да било съобразяване на конкретните обстоятелства във всеки отделен случай

16. Докато жалбоподателите в производството по обжалване преценяват, че Общият съд не е спазил принципа, съгласно който един разумен срок трябва да отчита конкретните за всеки отделен случай обстоятелства, ЕИБ, португалското правителство и Комисията поддържат обратно становище.

17. Интересно е да се посочи, че от тези три заинтересовани страни, изглежда, именно Комисията развива най-строгата аргументация, в смисъл че в действителност тя се стреми да постави под съмнение самата предпоставка на предмета на първия мотив за преразглеждане, посочен в решението от 12 юли 2012 г. Всъщност, като поддържа, че срокът за подаване на жалба за отмяна от служителите на ЕИБ срещу акт на последната трябва, главно по

⁸ — ОВ L 265, стр. 1.

съображения за правна сигурност, задължително да бъде от императивно естество⁹, или, с други думи, трябва да представлява „стриктен преклузивен срок“¹⁰, както приемал това не съвсем недвусмислено Общият съд, Комисията счита, че не е задължително произнасяне по въпроса дали понятието „разумен срок“ може да се тълкува, както приема това Общият съд в решението от 19 юни 2012 г., без да се вземат предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай, тъй като той не бил разглеждал подобно положение¹¹.

18. В това отношение Комисията изтъква по същество, че съдебната практика, посочена в точка 15 от решението от 12 юли 2012 г., се отнася до разумната продължителност на административните производства и следователно тя не съставлява отпавен критерий, от гледна точка на който следва да се разглежда съгласуваният характер на разрешението, възприето в решението от 19 юни 2012 г. във връзка със сроковете за подаване на жалби по съдебен ред.

19. Макар и изразявайки в известна степен по-нюансирана позиция, ЕИБ по същество споделя това становище. Тя допълва, че съгласно съдебната практика е признато, че правното положение на служителите на ЕИБ е същото като това на персонала на институциите на Европейския съюз, което оправдавало напълно прилагането по аналогия към жалбите, подадени по съдебен ред от посочените служители, на тримесечния срок, уреждащ подаването на жалби за отмяна от посочения персонал срещу увреждащи ги актове на тези институции. Освен това ЕИБ изтъква, че Съдът е попълнил вече някои празноти, съществували в Договора за ЕИО, относно активната процесуална легитимация на Европейския парламент, като е използвал метода на аналогията, без обаче да е подчинил тази легитимация на съблюдаването на по-гъвкав срок за подаване на жалби от приложимия по отношение на другите институции. В крайна сметка, като определя тримесечен преклузивен срок, решението от 19 юни 2012 г. следвало, според ЕИБ, линия в съдебната практика, която се основава на равното третиране между служителите на ЕИБ и персонала на институциите на Съюза, на защитата на правната сигурност и на принципа, съгласно който сроковете за обжалване не зависят нито от преценката на съда, нито от тази на страните.

20. От своя страна преценявам, че по първия мотив за преразглеждане могат да се направят следните бележки.

21. Първо, безспорно е, че предпоставката за преразглеждането се основава на бездействието от страна на ЕИБ — за което всъщност следва да се изрази голямо съжаление, като се има предвид, че е продължително и необяснимо — да определи в своя правилник за персонала срок, до изтичането на който трябва да бъдат отнасяни пред съда на Съюза споровете между ЕИБ и нейните служители.

22. С оглед на мълчанието на разпоредбите Общият съд в миналото вече се е опитвал да попълни една такава процесуална празнота, като е прибягвал, както се припомня в съдебното решение от 19 юни 2012 г., към използване на понятието „разумен срок“. Според мен причината за едно такова попълване посредством понятието за разумен срок е двойна.

23. На първо място тя се основава на спазването на разпределението на правомощията. Всъщност, каквото и да преценяват ЕИБ и Комисията за това, по принцип не е от компетентност на съда на Съюза да встъпва в ролята на авторите на договорите, на законодателя или на административните органи, като въвежда служебно, по пътя на тълкуването, фиксиран срок, след изтичането на който частноправните субекти, в конкретния случай служителите на ЕИБ, биха били в просрочие. Една такава съдържаност на съда на Съюза

9 — Вж. становището на Комисията, точка 13.

10 — Пак там, точка 18.

11 — Пак там.

всъщност е част от спазването на разпределението на правомощията между неговите институции и органи, като мълчанието на авторите на договорите, на законодателя или на административните органи е непременно съпътствано от неяснота по отношение на тълкуването на предполагаемото им намерение, както и по-точно на съображенията, които са ги накарали да запазят мълчание по отношение на установяването на определен срок за обжалване. В този контекст е основателна преценката, че преклузирането, доколкото то ограничава възможността на засегнатата страна да изложи необходимите за успеха на нейните претенции доказателства, може да бъде допуснато само ако е предмет на изрична и недвусмислена правна уредба¹².

24. Това първо обяснение, а именно отхвърлянето на възможността съдът да определя фиксиран преклузивен срок, не внася пълна яснота във връзка с причината, поради която последният е прибегнал до понятието разумен срок. Втората причина се състои в отхвърлянето на едно неограничено във времето право на обжалване в полза на частноправните субекти, доколкото правните отношения не могат безкрайно да бъдат поставяни под съмнение.

25. Всъщност, както припомня това Общият съд в точка 22 от съдебното решение от 19 юни 2012 г., която не е предмет на преразглеждането, така както той е очертан в решението от 12 юли 2012 г., прибегването от страна на съда на Съюза до използване на понятието „разумен срок“ дава възможност да се съвмести, от една страна, правото на гражданина на ефективна съдебна защита, което предполага възможността той да разполага с достатъчно време, за да прецени законосъобразността на увреждащия го акт и съответно да подготви своята жалба, и от друга страна, изискването за правна сигурност, съгласно което след изтичането на определен срок актовете, приети от институциите и органите на Съюза, придобиват окончателна сила¹³.

26. От това следва, че противно на предлаганото от ЕИБ прилагането на разумния срок не означава безкрайно поставяне под съмнение на приеманите от нея актове, тъй като едно такова прилагане има за цел именно да изключи възможността съдът на Съюза да обсъжда основателността на жалба, подадена в неразумен срок.

27. Независимо от това преценката на разумния характер на един срок зависи от обстоятелствата във всеки отделен случай.

28. Тази констатация не се отнася единствено, както твърдят това ЕИБ и Комисията, за продължителността на административните производства. Тя се отнася, при мълчанието на актовете, и за подаването на жалби по съдебен ред.

29. Именно затова с Решение от 27 октомври 2010 г.¹⁴ Съдът отхвърли предложението за преразглеждане на Определение на Общия съд от 15 септември 2010 г. по дело *Marcuccio/Комисия*¹⁵, по което Общият съд беше приложил доктрината за разумния срок, определен от гледна точка на обстоятелствата в конкретния случай, потвърждавайки във фазата на обжалването недопустимостта на иска за обезщетение, произтичаща от служебната връзка между бивше длъжностно лице и неговата институция, в срок, по-кратък от петгодишния давностен срок, предвиден в член 46 от Статута на Съда, като този срок, при мълчанието на

12 — Вж., що се отнася до неопределянето на срок за посочване на ново правно основание пред Общия съд, Решение на Общия съд от 29 юни 1995 г. по дело *Solvay/Комисия* (T-32/91, Recueil, стр. II-1825, точка 40). Жалбата на Комисията срещу това съдебно решение, и по точки 40 и 41 от нейните мотиви, е отхвърлена от Съда като неоснователна: вж. Решение от 6 април 2000 г. по дело *Комисия/Solvay* (C-287/95 P и C-288/95 P, Recueil, стр. I-2391, точки 31, 73 и 74).

13 — Вж. също така в този смисъл Решение на Общия съд от 6 март 2001 г. по дело *Dunnett и др./ЕИБ* (T-192/99, Recueil, стр. II-813, точки 52 и 53) и Определение на Общия съд от 11 декември 2001 г. по дело *Cerafogli и др./ЕЦБ* (T-20/01, Recueil FP, стр. I-A-235 и II-1075, точка 61).

14 — Преразглеждане *Marcuccio/Комисия* (C-478/10 RX).

15 — Решение по дело T-157/09 P.

актовете, приложими по споровете между длъжностните лица и институцията, към която те принадлежат, е преценен като подходящ критерий за сравнение при преценката на допустимостта на жалбата на жалбоподателя, без обаче той да съставлява строга и неприкосновена рамка¹⁶.

30. Също така Съдът подчинява допустимостта на исканията за възстановяване на съдебните разноски, направени пред съда на Съюза, от една страна, под страх от загубване на правото на такова искане, на спазването на разумен срок от обявяването на решението по делото до подаването на искането за възстановяване от противната страна в спора¹⁷ и от друга страна, при мълчанието на Процедурния правилник на Съда, до оспорването от тази друга страна на претендираните съдебни разноски¹⁸.

31. Изложената в точка 28 от настоящото становище преценка не се оборва от Решение по дело Парламент/Съвет¹⁹, на което се позовава ЕИБ.

32. Вярно е, че въпреки мълчанието към онзи момент на член член 173 от Договора за ЕИО, в това решение Съдът признава активната процесуална легитимация на Парламента с цел да му позволи да запази своите прерогативи, без обаче да му предоставя по-гъвкав срок от предвидения в тази разпоредба по отношение на жалбите за отмяна, подавани от другите институции.

33. Същевременно обаче това положение е различно от положението на служителите на ЕИБ.

34. Всъщност в Решение по дело Парламент/Съвет, посочено по-горе, искането на Европейския парламент, което е уважено от Съда, е да му се признае подходящ правен способ, в конкретния случай способът на жалбата за отмяна, уредена от член 173 от Договора за ЕИО, за да упражнява контрол, и ако това се налага, да санкционира нарушаването на неговите прерогативи от акт на Съвета на Европейските общности или на Комисията — прерогативи, които според Съда са част от запазването на определеното в договорите институционално равновесие²⁰. След разширяването на възможността за прилагане на правния способ по член 173 от Договора за ЕИО в полза на Парламента е разбираемо, по-конкретно в името на същото изискване за институционално равновесие, че условията за подаване на жалбите, посочени в тази разпоредба, между които и условията за двумесечния срок за тяхното подаване, е трябвало да се прилагат по отношение на Парламента със същата строгост, както и по отношение на другите институции.

35. В замяна на това, ако се абстрахираме от изискванията за институционално равновесие, открити от Съда в Решение по дело Парламент/Съвет, посочено по-горе, важно е да се припомни, че разпоредбата на Правилника за персонала на ЕИБ относно правните способности се ограничава до това да се посочи компетентността на съда на Съюза, без да се определя срок за обжалване, което позволява да се обясни позоваването на спазването на разумен срок.

36. С това, и впоследствие с прилагането на доктрината за разумния срок, в решението си от 19 юни 2012 г. Общият съд всъщност не е спазил рамките на своята компетентност и е изопачил основната характеристика на съблюдаването на подобен срок, а именно неговата гъвкавост.

16 — Пак там (точки 42—47).

17 — Вж. Решение от 21 юни 1979 г. по дело Dietz/Комисия (126/76 DEP, Recueil, стр. 2131, точка 1).

18 — Вж. Определение от 22 февруари 1968 г. по дело Acciaierie San Michele/Haute Autorité (9/65 и 58/65, Recueil, стр. 383, точка 11).

19 — Решение от 22 май 1990 г. (C-70/88, Recueil, стр. I-2041).

20 — Пак там (точки 21—26).

37. За да се убедим в това, достатъчно е да посочим, от една страна, точка 34 от решението от 19 юни 2012 г., в която Общият съд преценява, че бездействието на ЕИБ да упражни правомощието си за издаване на подзаконовни актове по отношение на срок за обжалване, е без значение, „щом като *от един прочит a contrario на съдебната практика*, предхождаща подаването на жалбата, *произтича ясно и точно*, че съдът на Съюза е поправил този пропуск в правилника чрез тълкуване на правото на Съюза [...] в смисъл, че жалба, подадена от служител на ЕИБ след изтичането на тримесечен срок [...], удължен еднократно със срок от десет дни поради отдалеченост, по принцип трябва да се счита за подадена в неразумен срок“ и вследствие на това — за просрочена²¹.

38. От друга страна, точки 27, 30, 35 и 39 от решението от 19 юни 2012 г. въздигат по същество в „правна норма“ една обща презумпция за разумния характер на съблюдаването на един тримесечен срок и *a contrario* за неразумния характер на жалба, подадена след изтичането на такъв срок, без да е необходимо съдът на Съюза да взема предвид обстоятелствата във всеки отделен случай, като обосновава тази преценка по-конкретно от гледна точка на съдебната практика, отнасяща се до „стриктно[то] прилагане на процесуалните правила, определящи преклузивен срок“.

39. Действително — и това не ме смущава по никакъв начин — в посочените от Общия съд прецеденти съдът на Съюза е приел, при мълчанието на договорите и на Правилника за персонала на ЕИБ, че предвиденият в член 91, параграф 3 от Правилника за длъжностните лица срок за обжалване предлага „подходящ критерий за сравнение“ и че вследствие на това един тримесечен срок трябва *по принцип* да се разглежда като разумен за подаването от служител на ЕИБ на жалба за отмяна срещу увреждащ го акт на последната.

40. Поради бездействие обаче на ЕИБ предвиденият в Правилника за длъжностните лица тримесечен срок задължително остава един инструктивен срок в случаите на спорове между нея и нейните служители.

41. В този контекст, обратно на постановеното от Общия съд, жалба, подадена след изтичането на такъв срок, не може да бъде обявена за просрочена като подадена в неразумен срок, с мотива че е от значение да се прилагат стриктно процесуалните правила, определящи фиксиран преклузивен срок, тъй като такива правила чисто и просто не се прилагат.

42. Следва да се избере едно от двете: или в разпоредба на първичното или на вторичното право на Съюза е определен недвусмислено фиксиран срок *délaî précis* за подаване на жалба за отмяна — случай, в който всъщност е възможно да не се вземат предвид обстоятелствата във всеки отделен случай, освен изключенията, основаващи се на съществуването на непреодолима сила или случайно събитие, и да се прилагат стриктно процесуалните правила относно преклузивните срокове, — или, обратно, трябва да се установи празнота в правилника, случай, в който съдията не може да я попълни изцяло, тъй като съществува опасност от негова намеса в правомощията на административните органи, като при това положение следва да се вземат предвид обстоятелствата в конкретния случай. Ако тези разлики не се вземат предвид, както е постъпил Общият съд в постановеното от него съдебно решение от 19 юни 2012 г., това би означавало чисто и просто да се въведе тримесечен преклузивен срок по пътя на тълкуването.

43. И накрая, обосновката, изтъкната от Общия съд, която му разрешавала да прибегне към тълкуване *a contrario* на собствената му съдебна практика относно разумния характер на спазването на тримесечен срок като предвидения в Правилника за длъжностните лица, не е убедителна.

21 — Курсивът е мой.

44. В това отношение припомням, че според Общия съд тълкуването а *contrario* на посочената съдебна практика в конкретния случай било допустимо, „щом като всяко друго тълкуване на последната не би било нито подходящо, нито съвместимо с приложимите общи принципи на правото на Съюза [Общият съд се позовава на точка 22 от своето решение], с контекста и с тяхната цел (вж. по аналогия Решение на Съда от 13 юни 1958 г. по дело Meroni/Върховен орган, 9/56, Recueil, стр. 9, 27), тъй като само стриктно прилагане на процесуалните правила, определящи преклузивен срок, позволява да се отговори на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 22 септември 2011 г. по дело Bell & Ross/CXВП, C-426/10 P [...], точки 43, 54 и 55)²².

45. Общият съд обаче изопачава субсидиарния в голяма степен характер на прилагането на тълкуването а *contrario*, възприето от Съда в Решение по дело Meroni/Върховен орган, посочено по-горе. Всъщност прибягването към едно такова тълкуване е допустимо само „когато *никое друго* тълкуване не би било подходящо и съвместимо с текста, контекста и цел[та]“²³ на нормата, която е предмет на съответното тълкуване. След като спазването на един разумен срок е именно резултат от съвместяването на правото на ефективна съдебна защита и изискването за правна сигурност, както това се припомня от Общия съд в точка 22 от неговото решение от 19 юни 2012 г., тълкуването а *contrario*, състоящо се в преобразуването на инструктивния тримесечен срок, приложим по отношение на споровете между ЕИБ и нейните служители, във фиксиран преклузивен срок определено не съответства на единственото (и окончателно) тълкуване, което гарантира по подходящ начин съвместяването на посочените принципи.

46. Не е такъв случаят, когато става дума за правото на ефективна съдебна защита, тъй като прилагането на разумния срок може да позволи, за целите на проверката на допустимостта на дадена жалба, да се вземат предвид обстоятелства, различни от произтичащите от непреодолима сила и/или случайно събитие, което не би било допустимо при прилагането на един фиксиран преклузивен срок.

47. Случаят не е такъв и когато става дума за принципа на правната сигурност, тъй като, противно на внушаваното от ЕИБ, прилагането на доктрината за разумния срок, включваща отчитане на обстоятелствата в конкретния случай, в крайна сметка няма за цел да поставя безкрайно под съмнение законосъобразността на актовете, приети от тази организация. Всъщност, както вече посочих, в някои случаи, като разглеждания понастоящем, разумният срок играе също така роля и на преклузивен срок, естествено гъвкав, но все пак преклузивен срок.

48. Вярно е, че от гледна точка на едно друго положение, а именно на служителите на ЕИБ, подчиняването на допустимостта на техните жалби на спазването на разумен срок, който е гъвкав по своето естество, може да доведе до намаляване на предвидимостта на обжалването по съдебен ред от тяхна страна.

49. Този риск според мен обаче е определено незначителен. Всъщност в хипотезата на жалби, подадени в инструктивния тримесечен срок, съдебната практика основателно е установила в полза на жалбоподателите силна презумпция за разумния характер на подаването на тяхната жалба. В случаите на жалби, подадени след изтичането на този инструктивен срок, жалбоподателите трябва да могат да се основават на това, че обстоятелствата във всеки отделен случай ще бъдат взети предвид не само по силата на прилагането на доктрината за разумния срок, но също така и поради обстоятелството, че не би могло те да бъдат упреквани

22 — Точка 27 от решението от 19 юни 2012 г.

23 — Посоченото по-горе съдебно решение, точка 2, стр. 26 (курсивът е мой).

за създадената от отсъствието на фиксиран преклузивен срок неопределеност, тъй като рисковете, свързани с една такава неопределеност, обратно, ще трябва да бъдат поети от организацията, която е причина за тях, съгласно принципа на *estoppel* [отхвърляне на възражение, противоречащо на предишно изявление]²⁴ или на сентенцията *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* [никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение]²⁵.

50. Освен това тълкуването а *contrario*, възприето от Общия съд, не е абсолютно необходимо и по съображението да се избегне дискриминационно третиране в полза на служителите на ЕИБ. Всъщност — и независимо от случайното в известна степен позоваване, направено „в този смисъл и по аналогия“ от Общия съд, на Решение по дело Bell & Ross/СХВП, посочено по-горе, постановено в контекста на жалба за отмяна, подадена на основание член 230 ЕО — сравнимостта между положението на служителите на ЕИБ и това на длъжностните лица, чието положение се урежда от Правилника за длъжностните лица, се ограничава до срока, който може да бъде противопоставен на жалбите, подавани от тези две категории лица. В първия случай поради бездействието на ЕИБ се прилага по необходимост гъвкав срок; във втория става дума за фиксиран срок, определен недвусмислено от разпоредбите на Правилника за длъжностните лица.

51. В крайна сметка, ако се ограничим само до сравняването на процесуалните правила, това не е единствената разлика, която съществува между тези две категории лица. Така например, докато членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица предвиждат образуването на предварително административно производство, чието протичане при редовност и пълнота е условие за допустимост на жалбите, подавани от длъжностните лица срещу институцията, в която работят, член 41 от Правилника за персонала на ЕИБ въвежда, обратно, факултативна вътрешна помирителна процедура по подобие на предвидената в членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица — помирителна процедура, която не се отразява върху срока за подаване на жалба пред съда на Съюза²⁶. Освен това, ако служителят на ЕИБ иска да бъде приложена такава процедура, съдът на Съюза счита, че срокът за подаване на жалба пред него започва да тече едва след приключването на тази процедура, при условие че служителят е подал молба за помирение в разумен срок, след като е бил уведомен за увреждащия го акт, и ако продължителността на помирителната процедура сама по себе си е била разумна²⁷.

52. Както се установява, съдът на Съюза осъзнава напълно процесуалните рамки на аналогията, която може да съществува между приложимата към служителите на ЕИБ договорноправна уредба и уреждания от Правилника статут на длъжностните лица на институциите. Нещо повече, в случая, който е предмет на настоящото дело, обстоятелството, че се приема гъвкав преклузивен срок в полза на служителите на ЕИБ, поради бездействието на последната, по никакъв начин не уврежда длъжностните лица на институциите, чиито жалби се уреждат от разпоредбите на Правилника за длъжностните лица.

53. С оглед на гореизложеното считам, че като е възприел тълкуване на понятието за разумен срок, откъснато от каквото и да било отчитане на конкретните обстоятелства във всеки отделен случай и вследствие на това несъответстващо на самото естество на един такъв срок, така както то произтича от съдебната практика, Общият съд е опорочил решението от 19 юни 2012 г. с грешка при прилагане на правото.

24 — Принцип, признат и в правото на Съюза: вж. по-специално Решение на Съда от 15 януари 1986 г. по дело Hurd (44/84, Recueil, стр. 29, точка 57), Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия (С-189/02 Р, С-202/02 Р, С-205/02 Р-С-208/02 Р и С-213/02 Р, Recueil, стр. I-5425, точки 82–88) и Решение на Общия съд от 9 юли 2003 г. по дело Kyowa Hakko Kogyo и Kyowa Hakko Europe/Комисия (Т-223/00, Recueil, стр. II-2553, точки 34 и 53).

25 — Възприет за „принцип на правото“ от Общия съд в Решение от 11 декември 1996 г. по дело Ваггаух и др./Комисия (Т-177/95, Recueil FP стр. I-A-541 и II-1451, точка 55).

26 — Вж. Решение на Общия съд от 27 април 2012 г. по дело De Nicola/ЕИБ (Т-37/10 Р, точки 75–77 и цитираната съдебна практика).

27 — Решение по дело Dunnett и др./ЕИБ, посочено по-горе (точка 56).

Б– По засягането на правото на ефективна съдебна защита, прогласено в член 47 от Хартата

54. С втория мотив за преразглеждане в решението от 12 юли 2012 г. от Съда се иска да определи дали, като придава преклудиращо действие на пропускането на един разумен срок, възприетото от Общия съд тълкуване засяга правото на ефективна съдебна защита²⁸, което безспорно е основен принцип на правото на Съюза, вече записан в член 47 от Хартата²⁹.

55. Най-напред следва да се припомни, че по силата на член 52 от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде „предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи“, като тези ограничения трябва действително да отговарят на цели от общ интерес и да спазват принципа на пропорционалност.

56. Съгласно същия този член, доколкото Хартата съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената конвенция, без обаче същевременно да съществува пречка правото на Съюза да предоставя по-широка защита.

57. Както поддържат това основателно жалбоподателите, ЕИБ и Комисията в своите писмени становища, член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, който прогласява правото на достъп до независим и непристрастен съд — и на който Съдът вече се е позовавал, във връзка с член 13 от същата конвенция, в рамките на тълкуването на общностното право преди приемането на Хартата или преди тя да е придобила правно задължителен характер³⁰ — е относим³¹.

58. Съгласно съдебната практика на Европейския съд по правата на човека относно тълкуването на посочения член 6, параграф 1 от ЕКПЧ „правото на съд“, на което правото на достъп е един от конкретните аспекти, не е абсолютно и то подлежи на имплицитно приети ограничения, по-специално що се отнася до условията за допустимост на жалба или иск, тъй като поради самото си естество то изисква уредба от страна на държавата, която в това отношение се ползва с известна свобода на преценка³².

59. Съгласно същата съдебна практика тези ограничения не биха могли обаче да стеснят предоставения на правния субект достъп по такъв начин или до такава степен, че правото му на съд да бъде засегнато в самата си същност, тъй като тези ограничения са съвместими с член 6, параграф 1 от ЕКПЧ само ако те преследват законна цел и ако съществува разумно съотношение на пропорционалност между използваните средства и поставената цел³³.

28 — Вж. точка 2 от диспозитива и точка 16 от решението.

29 — Вж. по-специално Решение от 16 юли 2009 г. по дело *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Комисия* (C-385/07 P, Сборник, стр. I-6155, точки 177 и 178 и цитираната съдебна практика) и Определение от 22 септември 2011 г. по дело *Pagnoul* (C-314/10, точка 24).

30 — Вж. по-специално Решение от 15 май 1986 г. по дело *Johnston* (222/84, Recueil, стр. 1651, точка 18) и Решение от 19 септември 2006 г. по дело *Wilson* (C-506/04, Recueil, стр. I-8613, точки 46 и 47, както и цитираната съдебна практика).

31 — Вж. в това отношение по-специално Решение от 22 декември 2010 г. по дело *DEB* (C-279/09, Сборник, стр. I-13849, точка 32). Двойното родство на член 47 от Хартата с член 6 и с член 13 от ЕКПЧ всъщност е припомнено и в Разясненията относно Хартата (ОВ С 303, 2007 г., стр. 17, по-специално стр. 29 и 30).

32 — Вж. по-специално, ЕСПЧ, Решение от 19 февруари 1998 г. по дело *Edificaciones March Gallego S.A./Испания* (Recueil des arrêts et décisions 1998-I, стр. 290, § 34), Решение от 24 февруари 2009 г. по дело *L'Erablière ASBL/Белгия* (жалба № 49230/07, Recueil des arrêts et décisions 2009-II, § 35) и Решение от 6 декември 2011 г. по дело *Anastasakis/Гърция* (жалба № 41959/08, § 24).

33 — Пак там.

60. В този контекст, макар и Европейският съд по правата на човека да припомня, че правните разпоредби относно сроковете, които трябва да се съблюдават при подаването на жалба или иск, имат за цел да осигурят добро правораздаване, и в частност спазването на принципа на правната сигурност, правила, които частноправните субекти трябва да очакват, че ще бъдат прилагани³⁴, Съдът проверява въпреки това дали търсената от член 6, параграф 1 от ЕКПЧ ефективност на достъпа до съд не е възпрепятствана например от едно „особено стриктно“³⁵ или „прекалено ограничително“³⁶ тълкуване или прилагане на такива процесуални правила, така че да изключат разглеждането по същество на дадена жалба или да бъдат от естество да се превърнат в „един вид бариера, която възпрепятства гражданина да бъде решен неговият спор по същество от компетентния съдебен орган“³⁷.

61. Затова „обстоятелството, че лицето е могло да се възползва от правен способ, в резултат на чието прилагане неговата жалба е обявена за недопустима, невинаги съответства на императивните изисквания на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ; необходимо е освен това степента на достъп да бъде достатъчна, за да гарантира на индивида „правото на съд“ от гледна точка на принципа на върховенството на правото в едно демократично общество“³⁸.

62. Така Европейският съд по правата на човека обсъжда например дали един срок за подаване на касационна жалба е достатъчен от гледна точка на местожителството на жалбоподателя³⁹, дали отказът на национална юрисдикция да удължи законоустановен предварително срок за подаване на жалба не е неразумен⁴⁰, дали нормите за изчисляване на сроковете са достатъчно ясни и съгласувани⁴¹ или дали грешки, допуснати от националните юрисдикции при изчисляване на посочените срокове, не водят до засягане на ефективността на достъпа до съд, предвиден в член 6, параграф 1 от ЕКПЧ⁴².

63. След като член 47 от Хартата осигурява в правото на Съюза предоставяната от член 6, параграф 1 от ЕКПЧ защита⁴³, задача на Съда е без никакво съмнение да гарантира по-конкретно степен на контрол върху тълкуването и прилагането от страна на Общия съд на предвидените в правото на Съюза процесуални изисквания, включително и отнасящите се до сроковете за подаване на искове или жалби, която да бъде поне равностойна на контрола, упражняван по тези въпроси от Европейския съд по правата на човека по силата на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ по отношение на юрисдикциите на договарящите страни по тази конвенция⁴⁴.

34 — Вж. по-специално ЕСПЧ, Решение от 28 октомври 1998 г. по дело Pérez de Rada Cavanilles/Испания (Recueil des arrêts et décisions 1998-VIII, § 45), Решение от 22 юни 2006 г. по дело Díaz Ochoa/Испания (жалба № 423/03, § 44), Решение от 31 януари 2012 г. по дело Assunção Chaves/Португалия (жалба № 61226/08, § 77) и Решение от 3 юли 2012 г. по дело Радева/България (жалба № 13577/05, § 26).

35 — Вж. ЕСПЧ, Решение от 29 май 2012 г. по дело Ute Saur Vallnet/Андора (жалба № 16047/10, § 43 и цитираната съдебна практика).

36 — Вж. напр. ЕСПЧ, Решение по дело Díaz Ochoa/Испания, посочено по-горе (§ 50).

37 — ЕСПЧ, Решение по дело L'Erablière ASBL/Белгия, посочено по-горе (§ 35).

38 — Вж. в този смисъл по-специално ЕСПЧ, Решение от 21 февруари 1975 г. по дело Golder/Обединено кралство (série A n° 18, стр. 18, § 34 и 35) и Решение от 16 декември 1992 г. по дело Geouffre de la Pradelle/Франция (жалба № 12964/87, Recueil des arrêts et décisions, стр. 43, § 34). Вж. също така ЕСПЧ, Решение по дело Радева/България, посочено по-горе (§ 27).

39 — ЕСПЧ, Решение от 10 юли 2001 г. по дело Tricard/Франция (жалба № 40472/98, § 31).

40 — Вж. ЕСПЧ, Решение от 19 май 2005 г. по дело Kaufmann/Италия (жалба № 14021/02, § 34—39).

41 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело Geouffre de la Pradelle/Франция, посочено по-горе (§ 29—35).

42 — ЕСПЧ, Решение по дело Радева/България, посочено по-горе (§ 27—29). Вж. в този смисъл също ЕСПЧ, Решение по дело Ute Saur Vallnet/Андора, посочено по-горе (§ 41—43).

43 — Решение от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия (C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точка 51) и Решение от 6 ноември 2012 г. по дело Otis и др. (C-199/11, точка 47). Вж. също в този смисъл Решение по дело DEB, посочено по-горе (точка 32).

44 — Като се има предвид, че обратно на разглежданите от Европейския съд по правата на човека дела, настоящият случай се отнася до тълкуване не на вътрешното процесуално законодателство на държавите членки, а на правото на Съюза, задача, която е в правомощията на първо място на Съда.

64. По принцип, макар и нито една от заинтересованите страни, представили становища по настоящото дело, да не е поддържала това по този начин, обстоятелството, че Европейският съд по правата на човека е установявал нарушение на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ по дела във връзка с тълкуването и/или прилагането на кратки по принцип срокове за подаване на искове или жалби, не означава а contrario, че Съдът е лишен от възможността да се установи нарушение на член 47 от Хартата от страна на съда на Съюза от гледна точка на сроковете, които обикновено са по-дълги, с които разполагат частноправните субекти, за да оспорят пред последния законосъобразността на увреждащ ги акт на институция или на орган на Съюза.

65. В този контекст, докато посочените по-горе дела, разгледани от Европейския съд по правата на човека, са се отнасяли до тълкуването или прилагането на законоустановени предварително процесуални срокове, в конкретния случай е безспорно, че жалбоподателите са могли да очакват, поради процедурното бездействие на ЕИБ, не това Общият съд — и преди него СПС — да приложи един фиксиран преклузивен срок към тяхната жалба, а напротив, при преценката на допустимостта на тяхната жалба да се ограничи с това да приложи доктрината за „разумния срок“.

66. Макар и да не е изключено жалбоподателите действително да са могли да подадат своята жалба в тримесечен срок, те обаче не са могли да очакват поради инструктивния по необходимост характер на този срок в контекста на споровете между ЕИБ и нейните служители, че пропускането с няколко секунди на посочения срок ще се приеме от Общия съд, с оглед на съдебната практика във връзка със стриктното тълкуване на процесуалните правила, отнасящи се до определените в правото на Съюза срокове, за неразумно и освен това без да се вземат предвид всички обстоятелства в конкретния случай, извън хипотезите на непреодолима сила или на случайно събитие.

67. Що се отнася до твърдението за небрежност на жалбоподателите, с мотива че за да подадат своята жалба, те са чакали, докато останат няколко минути до изтичането на тримесечния срок, то е лишено от всякакво основание, тъй като, както вече посочих, този срок е само инструктивен, без да освобождава съда на Съюза от задължението да обсъди, включително и служебно, дали посочената жалба е подадена в разумен срок с оглед на обстоятелствата в конкретния случай, извън хипотезите на непреодолима сила или на случайно събитие.

68. Вследствие на това с постановеното от него и с потвърждаването на Определение на СПС по дело Arango Jaramillo и др./ЕИБ, посочено по-горе, установяващо недопустимостта на жалбата, подадена от жалбоподателите, с мотива за нейното просрочие, според мен Общият съд е дал прекалено строго тълкуване и прилагане на понятието разумен срок и с това е нарушил правото на ефективна съдебна защита, така както то е гарантирано от член 47 от Хартата, като по този начин ги е лишил от правото на разглеждане по същество на тяхната жалба.

III – Относно засягането на единството или на съгласуваността на правото на Съюза

69. Една или няколко дори и груби грешки при прилагане на правото от страна на Общия съд не водят непременно до засягане на единството или на съгласуваността на правото на Съюза по смисъла на член 62б от Статута на Съда.

70. И обратно, четирите съображения, на които се е основал Съдът, за да направи констатацията, че нарушението на двете обсъждани процесуални правила по делото, по което е постановено Решението по преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе⁴⁵, е довело до „засягане на единството и на съгласуваността на [правото на Съюза]“⁴⁶, не са нито минимални, нито изчерпателни, тъй като, разгледани в тяхната съвкупност⁴⁷, те са довели Съда до извода за кумулирано засягане на двете по принцип алтернативни условия, които налагат преразглеждането на решение на Общия съд.

71. Според мен и в настоящия случай са налице съображения, които по принцип са аналогични с изложените от Съда в неговото Решение по дело преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе.

72. Ето защо, първо, съдебното решение от 19 юни 2012 г. съставлява първият съдебен акт, с който се потвърждава, че несъблюдаването на един инструктивен срок за подаване на жалба за отмяна води, въз основа на тълкуване а contrario на съдебната практика и на стриктно тълкуване на процесуалните правила относно сроковете, до недопустимост на посочената жалба поради просрочие. Следователно това съдебно решение би могло да бъде прецедент при решаването на бъдещи дела⁴⁸.

73. Второ, като е приел, че съдът на Съюза е освободен от задължението да взема предвид всички обстоятелства във всеки отделен случай при обсъждането на неразумния характер на пропускането на разумен срок, според мен Общият съд се е отклонил от самата същност на това последно понятие, записано в правото на Съюза, като е опорочил с несъгласуваност своето съдебно решение.

74. Трето, двата принципа (разумният срок и правото на ефективна съдебна защита), които по мое мнение Общият съд е нарушил, не са изключително от областта на правото на публичната служба, а са приложими независимо от обсъжданата материя⁴⁹.

75. И накрая, четвърто, тези два принципа заемат важно място в правния ред на Съюза⁵⁰. По-конкретно, гарантираното от член 47 от Хартата право в съответствие с член 6 ДЕС има същата правна стойност, както договорите. Нещо повече, това право е присъщо на всеки правен ред, основан на принципа на правовата държава, какъвто е правният ред на Съюза⁵¹, и има в рамките на последния най-малкото „конституционен“ характер⁵².

76. По всички тези съображения преценявам, че с решението от 19 юни 2012 г. Общият съд е засегнал преди всичко съгласуваността на правото на Съюза.

45 — Припомням по съображения за изчерпателност, че по това дело Съдът е решил, от една страна, че Общият съд е възприел неправилно тълкуване на понятието „когато фазата на производството позволява това“ по смисъла на член 61 от Статута на Съда и в това отношение е нарушил член 13 от приложението към него, като се е произнесъл по съществуващото на искане за предоставяне на обезщетение за поправяне на неимуществена вреда, докато първоинстанционното производство е било ограничено само до едно възражение за недопустимост (точка 37 от посоченото решение), и от друга страна, и независимо от посочената по-горе „грешка при прилагането на правото“, че като се е произнесъл по съществуващото на спора, без да е дал възможност на Европейската агенция по лекарствата да изложи надлежно своето становище по исканията за обезщетение на жалбоподателя, Общият съд е „нарушил принципа на състезателния процес, произтичащ от изискванията, свързани с правото на справедлив съдебен процес“ (вж. точки 38 и 59 от същото решение).

46 — Пак там (точка 1 от диспозитива и точки 66 и 67 от решението). Курсивът е мой.

47 — Пак там, точка 66.

48 — Вж. Решение по дело Преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе (точка 62). Макар и ограничен, характерът на прецедент на това съдебно решение би могъл да се отнася не само до спорове между ЕИБ и нейните служители, но и до спорове, по които страна е Европейската централна банка (ЕЦБ). Всъщност не би могло да бъде изключено Общият съд да приложи подобна логика и в контекста на допустимостта на иски за обезщетение, подадени от длъжностните лица срещу техните институции.

49 — Решение по дело Преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе (точка 64).

50 — Пак там, точка 65.

51 — Вж. член 2 ДЕС.

52 — Вж. по-специално в този смисъл точки 176 и 177 от моето заключение по делото, по което е постановено Решение от 27 февруари 2007 г., Gestoras Pro Amnistía и др./Съвет (C-354/04 P, Сборник, стр. I-1579).

IV – Относно обхвата на отмяната

77. Съгласно член 62б, първа алинея от Статута на Съда, ако Съдът установи, че решението на Общия съд накърнява единството или съгласуваността на правото на Съюза, той връща делото за преразглеждане на Общия съд, който е обвързан от възприетото от Съда по правните въпроси. Като връща делото, Съдът може да посочи и последиците от решението на Общия съд, които следва да се считат за окончателни по отношение на страните по спора. По изключение обаче Съдът може сам да се произнесе с окончателно решение, ако предвид установеното в хода на преразглеждането разрешаването на спора зависи от установяването на фактите, на които се основава решението на Общия съд.

78. От това следва, че Съдът не би могъл да се ограничи само с това да установи засягането на единството или на съгласуваността на правото на Съюза, без да изведе последици от тази констатация за разглеждания спор⁵³.

79. В конкретния случай преценявам, че решението от 19 юни 2012 г. следва да се отмени, доколкото с него във фазата на обжалване се потвърждава недопустимостта на подадената пред СПС жалба и се осъждат жалбоподателите да заплатят направените в производството пред него съдебни разноски.

80. След като обаче засягането на съгласуваността на правото на Съюза произтича от установеното по-горе нарушаване на двата принципа, очевидно е, че самият Съд не би могъл да се произнесе окончателно по спора, който жалбоподателите в производството по обжалване са отнесли първа инстанция пред СПС.

81. В Статута на Съда или в неговия процедурен правилник няма разпоредба, която да налага на Съда в рамките на преразглеждането по-скоро да върне делото на Общия съд, отколкото директно на СПС с цел последният да даде възможност на страните да се произнесат по съществуващото на спора.

82. Видно от точка 30 от Решението Преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе, съдът, пред който се обжалва съдебно решение, може при определени условия да се произнесе по съществуващото на първоинстанционна жалба, макар и първоинстанционното производство да е било ограничено до възражение за недопустимост, което е било уважено от тази инстанция. Това може да бъде така, от една страна, когато отмяната на обжалваното съдебно решение или определение предполага по необходимост разрешение по същество на разглежданата жалба или, от друга страна, когато разглеждането по същество на жалбата за отмяна се основава на разменени между страните доводи в производството по обжалване на съдебното решение във връзка с изложени от първоинстанционния съд съображения.

83. Ясно е, че по настоящото дело случаят не е такъв и че Общият съд може само да установи, по подобие на възприетото от него становище вследствие на връщането от Съда след преразглеждане на посоченото дело Преразглеждане М/ЕМЕА⁵⁴, че той може на свой ред само да върне делото на СПС, за да се произнесе последният по направените от жалбоподателите искания за отмяна.

84. При това, и за да се спази предвидената в договорите йерархия в рамките на съдебната институция на Съюза, от компетентност единствено на Общия съд е да вземе такова решение след изслушване на страните, в съответствие с неговия процедурен правилник⁵⁵. Затова предлагам на Съда да върне делото на последния.

53 — Решение по дело Преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе (точка 69).

54 — Решение на Общия съд от 8 юли 2010 г. по дело М/ЕМЕА (Т-12/08 P-RENV-RX, Сборник, стр. II-3735, точка 38).

55 — Член 121в, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд.

V – По съдебните разноски

85. Съгласно член 195, параграф 6 от Процедурния правилник на Съда, когато съдебният акт на Общия съд, който е предмет на преразглеждане, е постановен на основание член 256, параграф 2 ДФЕС, Съдът се произнася по съдебните разноски.

86. В отсъствието на конкретни норми, уреждащи разпределението на съдебните разноски в рамките на преразглеждане, и в съответствие с възприетото от Съда в Решение по дело Преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе⁵⁶, предлагам страните, представили писмени изявления или становища в настоящото производство, да понесат направените във връзка с него съдебни разноски.

VI – Заключение

87. Предвид гореизложените съображения предлагам на Съда да постанови следното:

- 1) Решението на Общия съд на Европейския съюз (състав по жалбите) от 19 юни 2012 г. по дело Arango Jaramillo и др./ЕИБ (Т-234/11 Р) засяга съгласуваността на правото на Съюза, доколкото Общият съд в качеството му на разгледала жалбата юрисдикция тълкува понятието „разумен срок“ — приложимо в контекста на подаването на жалба от служители на Европейската инвестиционна банка за отмяна на издаден от нея увреждащ ги акт — като срок, чието пропускане води до просрочие и поради това до недопустимост на жалбата, без съдът на Съюза да трябва да взема предвид конкретните обстоятелства по случая, тълкуване, което има и прекалено строг характер, от естество да доведе до нарушение на правото на ефективна съдебна защита, гарантирано в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.
- 2) Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз.
- 3) Връща делото на Общия съд на Европейския съюз.
- 4) Жалбоподателите в производството по обжалване, Европейската инвестиционна банка, португалското правителство и Европейската комисия понесат направените от тях съдебни разноски в производството по преразглеждане.

56 — Вж. Решение по дело Преразглеждане М/ЕМЕА, посочено по-горе (точка 73).